

Bankenlobby

Veroorzakers kredietcrisis komen er met Basel III genadig van af

De hogere kapitaal-eisen die wereldwijd aan het bankwezen worden gesteld, stellen niet al te veel voor – de opgeluchte reacties op de beurs en bij de banken zelf vormen daarvan het bewijs. De financiële sector die op zijn geweten heeft dat overheden zich voor honderden miljarden in de schulden hebben moeten steken, komt er genadig af.

De straf die hun wordt opgelegd voor het veroorzaken van de kredietcrisis is verrat in wat 'Basel III' wordt genoemd – een omvangrijk pakket voorstellen van internationale centrale banken, aangevoerd door DNB-president Nout Wellink. Dat moet nog door regeringsleiders worden goedgekeurd, maar nu al valt te constateren dat de straf voor de banken mild gaat uitvallen.

Want de hogere kapitaal-eisen brengen weliswaar de noodzaak voor het internationale bankwezen mee dat honderden miljarden extra als buffers moeten worden aangehouden, maar de termijn waarop dit moet worden gerealiseerd, is ruim bemeten: pas in 2019 hoeven de banken zoet te zijn.

Met een effectieve lobby hebben de banken de scherpe kanten van de voorstellen afgehaald. Zo is het zinnige idee verdwenen om een scherp onderscheid aan te brengen tussen twee soorten banken: zakenbanken die geen spaargeld van burgers mogen aantrekken, maar wel grote risico's kunnen nemen naast spaar- en leenbanken, die verre moeten blijven van al te riskant gedrag en in ruil daarvoor kunnen rekenen op overheidshulp in geval van nood. Het onderscheid is ten onrechte als onpraktisch van tafel geveegd.

De kracht van de bankenlobby valt niet alleen terug te voeren op zijn financiële macht, maar houdt ook verband met de cruciale functie die de banken in de maatschappij vervullen. Tegen snellere invoering van hogere kapitaal-eisen voerden ze meteen berekeningen aan hoeveel economische groei dat zou kosten. Want extra kapitaal betekent volgens hen automatisch minder kredietverlening en dus minder groei.

Die redenering is lang niet zo waterdicht als banken doen voorkomen. Zo zijn het uitkeren van minder dividend en bonussen en het uitgeven van extra aandelen prima manieren om meer kapitaal in de bank te houden – drie methodes die niet ten koste van de kredietverlening hoeven te gaan.

Basel III spoort banken dan ook aan die methodes toe te passen om aan de hogere kapitaal-eisen te voldoen. Dat is op zich het goede spoor, maar het blijft jammer dat er zoveel tijd voor wordt uitgetrokken. De burger moet maar hopen dat er tot 2019 geen nieuwe kredietcrisis uitbreekt.

Uiterste middel

Kinderen moeten niet te snel hulp inroepen bij psychische problemen

Bij grote zorgverzekeraars als Achmea en CZ steeg het aantal kinderen dat een beroep deed op de geestelijke gezondheidszorg in twee jaar met bijna de helft. Het bestaat uitaard niet dat er plotseling veel meer ongelukkige kinderen zijn. De toename wordt voor een belangrijk deel verklaard door het feit dat psychotherapie in het basispakket is opgenomen.

Er zitten goede en slechte kanten aan deze stijging. Het is een goede zaak als psychische problemen vroegtijdig worden onderkend. Zoals de socioloog Abram de Swaan ooit zei: het aanbod schept wel de vraag, maar niet de ellende. Vroeger deden mensen minder snel een beroep op de geestelijke gezondheidszorg, maar vaak leden ze in stilte.

Toch is een verdubbeling van de psychische hulp niet zonder problemen. Als steeds meer kinderen in therapie gaan, zal de betaalbaarheid in het geding komen. Wat belangrijk is: hulpverleners constateren in toenemende mate onzekerheid en overbezorgdheid bij ouders. Het is normaal dat sommige kinderen een moeilijke periode doormaken. Het is leerzaam om die te overwinnen, met steun van de sociale omgeving. De zelfredzaamheid wordt niet bevorderd door te snel uitgebreide professionele hulp in te schakelen.

Het toenemende aantal kinderen met psychische problemen is mede een gevolg van moeilijk grijpbare culturele factoren, die wel worden samengevat onder de noemer van een steeds ingewikkelder samenleving. Gezinsleven en onderwijs bieden minder houvast, de verwachtingen zijn hoger geworden, er komen meer verledingen op kinderen af.

Die complexe samenleving is moreel verplicht om kinderen met problemen te helpen. Maar het is belangrijk dat ouders en hulpverleners alert zijn op overconsumptie. De geestelijke gezondheidszorg moet gericht zijn op kinderen (en volwassenen) die het anders echt niet redden.

REAGEREN?
VOLKSKRANT.NL/COMMENTAAR

Opinie & Debat

Internationale schade

Buitenlandse ervaringen met gedoogsteun door extreem-rechtse partijen leren dat de angst voor schade aan de internationale handel en politieke relaties onterecht is.

**Maric Calon
Adriaan Schout**

De auteurs zijn respectievelijk hoofd en medewerker van het Europees programma van instituut Clingendael. Imagoschade voor Nederland hoeft niet alleen voort te vloeien uit het optreden van Wilders. Zij ontstaat ook door een instabiel politiek klimaat.

Er bestaat een brede zorg over de gevolgen die gedoogsteun van de PVV zou kunnen hebben voor de Nederlandse handel en onze internationale politieke relaties. Wilders is uniek in zijn presentatie en optreden, maar op basis van een aantal voorbeelden uit het buitenland

kan worden betwijfeld of Nederland bang moet zijn voor economische en politieke schade.

Het gevaar bestaat dat de anti-Wildersgroepen zich bedienen van een Wilders-tactiek: het zaaien van angst en onzekerheid. Daarom moeten we de argumenten eens goed bekijken.

Om te beginnen, wordt gewezen op economische schade met de mogelijkheid van oproepen tot boycots. Dit overkwam Denemarken na de Mohammed-cartoons in 2005. De effecten op de Deense export waren echter zeer beperkt. De exportcijfers vonden zelfs een lichte stijging.

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat er geen bedrijven zullen zijn die toch gevolgen kunnen voelen van de reacties op het gedoogkabinet, maar grote economische gevolgen staan niet vast. Ook Oostenrijk, met zijn FPÖ, heeft economisch weinig gemerkt

van sancties. In het afgelopen decennium is zowel de economie als de export van Oostenrijk sterk gegroeid.

Ten tweede wordt gewezen op diplomatieke reacties en uitsluiting van Nederland bij topbenoemingen in internationale organisaties. Vergelijkingen met de Oostenrijkse regeringspartij van Pia Kjaersgaard goegsteun verleende aan een minderheidscoalitie onder leiding van Anders Fogh Rasmussen.

Toen de FPÖ in 2000 als nationalistische en rechts-extremistische partij zitting nam in de Oostenrijkse regering had dat wel degelijk politieke gevolgen. De overige veertien lidstaten van de EU legden diplomatieke sancties op. De VS verminderden de bi- en multilaterale betrekkingen met Oostenrijk. Ook kwam Oostenrijk buiten spel te staan bij benoemingen in internationale organisaties.

De kans dat de gedoogsteun van

Kind is gewoon kind en dus geen project van de ouders



M. Jansen Schoonhoven

De klinisch pedagoog Marina Jansen Schoonhoven werkt als Recruiter en Carrière coach en is partner/consultant bij MJS bureau voor werving en selectie. Zij pleit ervoor dat kinderen weer kunnen proberen, vallen en weer opstaan. Durf kinderen los te laten. 'Soms moeten we ze gewoon laten aanrommelen.'

Op een of andere manier is het erin geslopen. Vandaag de dag is het binnen het ouderschap een topprioriteit geworden: het project kind. Wat we daarin nastreven? Het klinkt niet vreemd om te zeggen dat de wens de vader van de gedachte is: het perfecte kind. Maar is streven naar perfectie wel een ideaal doel?

In de huidige kleine gezinssamenstelling is ieder kind een belangrijk project geworden voor ouders. Onze kinderen dragen verantwoordelijke merkleding, zijn toppers op sportgebied: skiën of hockey, tennis, voetbal. Vaak hebben zij daarnaast een bijzonder talent voor muziek, acteren of musicals. Of ze kunnen bijzonder goed leren natuurlijk. Rond hun vijfde levensjaar zijn zij bij voorkeur reeds erkend als 'mogelijk' hoogbegaafd, hoogsensitief of emotioneel intelligent. Het maakt allemaal niet zo veel uit. Wat de gemene deler vormt, is dat wij graag ons kind zien als bijzonder en dus niet als gewoon. Ons kind onderscheidt zich van andere kinderen omdat het zo bijzonder is. Waarom willen wij als ouders zo'n bijzonder kind?

Vroeger, nog niet eens zo heel lang geleden, in de jaren vijftig en zestig

van de 20ste eeuw waren de gezinnen groot. Gezinnen met vier, vijf of zes kinderen kwamen regelmatig voor. Rijk of arm, de kinderschaar was talrijk en het leven vroeg om organisatie, delen en 'op je beurt wachten'. Er was niet zoveel tijd om het individuele kind in te zoomen. En de kinderen vermaakten zich best. Vooral met elkaar. Vanaf zo'n 40 jaar geleden werden de Nederlandse gezinnen structureel kleiner. Daarnaast werd het gemeengoed dat zowel vader als moeder buitenshuis betaald werk ging verrichten. Het gevolg daarvan is dat het kinderen economisch aan niets meer hoeft te ontbreken. Hartstikke mooi allemaal, maar wat heeft ons dat gebracht?

De tijd die anno 2010 door ouders met hun kinderen wordt doorgebracht, neemt af. Maar het is steeds meer *quality time* geworden. Als er contact tussen ouder en kind is dan zou dit bij voorkeur excellente en verantwoordelijke tijd moeten zijn. Dus wat doe je als ouder in de vakantie met de kinderen? Skieën in de krokusvakantie, naar het pretpark in de herfstvakantie, en naar de dieren-tuin of de film in de pinkstervakantie. In ieder geval doe je iets samen, want we zijn immers al zo weinig samen.

De lome, langdurige vakanties van



Het optrekken met leeftijdgenoten zonder volwassenen erbij is belangrijk

verveling en daardoor de noodzaak om zelf op zoek te gaan naar avontuur en uitdagingen zijn hierdoor voor kinderen in het verdomhoekje terecht gekomen. En dat is – als we hier serieus naar kijken – voor de ontwikkeling van het kind toch wel te betreuren. Kinderen worden steeds vaker 'vermaakt'. Door spelcomputers, sportkampen, musicalklassen, hun ouders. Het gevaar is dat het een vorm van consumeren wordt. En dat is nou precies dat wat een kind in ontwikkeling niet echt nodig heeft. Te veel samen zijn met ouders en/of volwassenen kan verstikkend werken voor de persoonlijke ontwikkeling van kinderen.

Kinderen hebben behoefte aan proberen, vallen en weer opstaan. Zij hebben behoefte aan het exploreren van hun mogelijkheden op motorisch, cognitief en sociaal gebied.

Het optrekken met leeftijdgenoten zonder volwassenen erbij is daarbij belangrijk. Wat dat betreft is het net als bij de andere diersoorten. Al doende leert men. Kunnen wij onze kinderen voldoende loslaten om hen dit nog steeds te laten beleven? Een kind is gewoon een kind en geen project van de ouders. Soms moeten we ze gewoon laten aanrommelen. Verveling is de broedvijver van fantasie. En fantasie maakt dat kinderen creatief worden en dus gaan creëren.

Vandaag mijn advies – als pedagoog en als ouder – aan de hedendaagse ouders en verzorgers. Laat kinderen alsjeblift zoveel mogelijk gewoon kind zijn. Dat is uiteindelijk beter dan het leven voor hen te registreren. Als ze zelf kunnen en mogen aanrommelen, brengt dit hen straks echt verder als volwassenen. Ze worden verantwoordelijke registrateurs van hun eigen leven.

En dat is nou net waar het om gaat bij het opvoeden van kinderen: het begeleiden van een afhankelijk kind om een zelfstandig en verantwoordelijk mens te worden. Laat ze hun gang gaan, het komt vanzelf goed. En perfectie? Ach, wie is er nou echt perfect?



Bijdragen aan **Opinie & Debat** tellen max. 800 woorden. Adres en telefoonnummer vermelden.

Gelijkijdige aanbieding aan andere kranten is ongewenst. De rubriek **Geachte Redactie** is

bedoeld voor korte reacties op de inhoud van de krant (max. 250 woorden).

Wilders zal meevallen

Wilders leidt tot sancties door de EU en andere westerse landen, zoals in het Oostenrijkse geval, is echter gering. Dit valt onder meer af te leiden uit het feit dat, anders dan met de onderhandelingen in Oostenrijk in 2000, er nauwelijks internationale bemoeienis is met de kabinetsoormening in Nederland.

De heftigheid van de reactie op de FPÖ zal vooral zijn voortgekomen uit de nieuwwigheid van een directe relatie tussen uiterst rechts en regeringsverantwoordelijkheid. Een jaar later bleef het al vrij stil, toen de Deense Volkspartij van Pia Kjaersgaard goegsteun verleende aan een minderheidscoalitie onder leiding van Anders Fogh Rasmussen.

Voor Denemarken heeft een regering met gedoogsteun van een nationalistische partij geen internationale politieke gevolgen gehad. In april 2009 werd Rasmussen unaniem verkozen tot secretaris-generaal van de NAVO.

Het gevaar van diplomatieke reacties is waarschijnlijk nu minder groot, omdat Nederland geen uitzondering meer is in Europa of in de

rest van de wereld. De opkomst van Wilders heeft weliswaar zijn eigen nationale dynamiek, maar valt samen met een tendens richting extreem- en radicalere stromingen. Denk bijvoorbeeld aan de rechtse vleugel van de Republikeinen in de VS of de Zwitserse Volkspartij die acties voerde tegen de bouw van minaretten en nu ook in de regering zit. Verder zijn er het Vlaams Belang, een grote groei van de extremistische

Anti-Wildersgroepen zaaien mogelijk angst en onzekerheid

partij Jobbik in Hongarije bij de laatste verkiezingen en, al wat langer bezig, Bossi van de Lega Nord in Italië.

Een derde reden om te twijfelen aan de ernst van de negatieve gevolgen van de gedoogsteun betreft de hype-gevoeligheid van alles wat Wilders doet. De maanden voor zijn film *Fitna* uitkwam, stonden in het teken

van angst voor de gevolgen – mede door de twijfel over een mogelijke verbranding van de Koran. Ook zijn 9/11-speech in New York werd met argusogen bekeken, maar deze viel mee. Hierdoor wordt het in de toekomst moeilijker voor het buitenland om duidelijk te hebben of het gaat om uitlatingen van een parlementariër, van een lid van de regering of van iemand daar tussenin.

Het imago van Nederland zal er niet beter op worden. Eventueel komt het tot boycotachtige oproepen vanuit de Arabische wereld, zoals Denemarken overkwam. Maar er is gewoon geen reden tot grote zorg.

Daarbij komt dat imagoschade niet alleen hoeft voort te vloeien uit het optreden van Wilders. Gesteggel over coalities en een instabiel politiek klimaat leiden nu reeds tot verleggingen in het buitenland van Nederland met België en Italië. Natuurlijk zie je als land graag dat er louter in positieve bewoordingen over je wordt gesproken. Maar het zou te ver gaan om vanuit angstgevoelens tegen gedoogsteun te pleiten.

Misbruik door r.k. priesters gebeurt nog steeds overal



Peter Schouten

De auteur begeleidt als vrijwilliger van COSA (Cirkels van ondersteuning en aanspreekbaarheid) pedoseksuelen. Hij vindt het opmerkelijk dat alle aandacht voor misbruik door r.k. priesters zich slechts richt op zaken uit het verleden. 'Ook nu zijn duizenden gevallen van misbruik gaande.'

Afgelopen zaterdag op de voorpagina van *de Volkskrant*: Het seksueel misbruik door priesters in België is veel wijdverbreider en gruwelijker geweest dan werd gedacht. Het vond plaats op alle inter-naten en heeft tot zeker dertien zelfmoorden geleid. De slachtoffertes, merendeels jongens, waren gemiddeld 12 jaar toen het misbruik begon. De onderzoekscommissie-Adriaenssens kreeg bijna 500 meldingen van misbruik en noemde dat nog maar het 'topje van de ijsberg'.

In Nederland doet de commissie-Deetman onderzoek naar seksueel misbruik in de kerk. In de hele wereld zijn waarschijnlijk tienduizenden kinderen verkraacht en aangerand door katholieke priesters.

Wat mij in dit soort berichten extra opvalt, is dat het altijd lijkt te gaan over toestanden uit een ver verleden. Zo staat er in *de Volkskrant*: 'De geanonimiseerde verhalen geven een ontzettend en ontluisterend beeld van wat zich op katholieke scholen, internaten, jeugd- en sportkampen en in priesterkamers heeft afgespeeld in de jaren zestig, zeventig en tachtig van de vorige eeuw.' Daarmee wordt de suggestie gewekt dat het vandaag de dag niet meer zo voorkomt.

Ik ben geen samenzweringsfanaat, dus ik geloof niet dat de onderzoekscommissies alleen over strafbare feiten van vóór de gemiddeld langste verjaringstermijn rapporteren, omdat dit priesters achter de tralies zou weghouden. Ik neem aan dat de gevallen die niet zijn verjaard niet in de onderzoeksrapporten terechtkomen en meteen worden overgedragen aan het Openbaar Ministerie. Het kan niet anders of de rechtbanken zullen binnenkort worden overstroomd door dit soort zedenzaken.

Er zullen genoeg verdachte priesters zijn die in de periode 1982-2010 seksueel misbruik hebben gepleegd. Zolang de katholieke kerk priesters het celibaat oplegt, blijft er een grote kans op recidive door katholieke priesters en seksueel misbruik van kinderen door nieuwe plegers die het kazufel dragen.

De verhalen in de commissie-rapporten zijn van slachtoffers die na jaren en jaren de moed bij elkaar hebben geraapt om er als volwassene voor uit te komen. Net als de slachtoffertes van toen, durven de slachtoffertes van nu niets te zeggen of wordt er door hun gelovige ouders niet naar hen geluisterd. Verwachting mag worden dat door de wetenschap van nu, door alle aandacht en de hogere pakkan, seksueel misbruik



Laat ons waakzaam zijn als kinderen zonder begeleiding omgaan met imams of priesters

door priesters tegenwoordig iets minder vaak voorkomt. Maar daarover maak ik mij geen illusies. Als er toentertijd tienduizenden gevallen wereldwijd waren, zijn er ook vandaag de dag nog duizenden gevallen van misbruik gaande. En het zijn uitaard alleen de gezinnen waar men minder dogmatisch rust het eigen geloof denkt, waar dit soort misstanden nu sneller aan de orde komen.

In *de Volkskrant* stond een reactie van de Belgische voorzitter van de onderzoekscommissie Adriaenssens. Hij had geen aanwijzingen dat de kerk systematisch probeerde misbruik in de doofpot te stoppen. Dat het werd verzwegen, heeft veel meer te maken met de cultuur van zwijgen in de kerk en in de samenleving. Een opmerkelijk staaltje van spin. Want wat staat hier eigenlijk? Dat in de katholieke kerk – en de samenleving – als het over seksueel misbruik door priesters gaat – een cultuur leeft om zaken te verzwijgen die de katholieke kerk schade kunnen berokkenen. Een 'cultuur van zwijgen' is per definitie systematisch en synoniem met 'doofpot'.

Erger nog, tot nu toe hebben we gezien dat het 'exemplarisch' is voor de r.k. kerk om gevallen van gebleken seksueel misbruik te verzwijgen en de priesters over te plaatsen en niet aan te geven. Ik geloof niet dat die cultuur in de jaren 1990-2010 (waarin feiten zijn gepleegd die nog niet zijn verjaard) zo sterk is veranderd.

De vraag is dan ook hoeveel gevallen van seksueel misbruik er de komende eeuwen zullen opduiken bij andere religies, waar de religieuze dogma's minder aan afkalking onderhevig zijn, zoals de islamitische gemeenschap.

Natuurlijk vormt het celibaat een extra risicofactor, maar dat geldt ook voor seksueel repressieve normen onder volwassenen. Laten we ons daarvan goed bewust zijn en extra waakzaam zijn als kinderen zonder begeleiding omgaan met priesters, imams of andere religieuze leiders.

020 - 562 9222
OPINIE@VOLKSKRANT.NL
BRIEVEN@VOLKSKRANT.NL

OMBUDSMAN THOM MEENS
020 - 562 26 15
OMBUDSMAN@VOLKSKRANT.NL

SP heeft niets gemeen met 'CDA van Klink'

Het is opmerkelijk hoe 'oud links' ineens zijn liefde betuigt aan 'het CDA van Klink'. Vooral de SP lijkt de weg kwijt in het politieke spectrum. De partij is groot geworden door te fulminereren tegen marktwerking in de zorg.

Onder het mom van 'de vijanden van mijn vijanden zijn mijn vrienden', wordt de grootste aanhang van die marktwerking nu ineens als een bondgenoot gezien in een linkse coalitie. Toch staat de SP een stuk dichterbij het CDA van Verhagen en de PVV dan bij Ab Klink. De tegenstelling in het CDA heeft maar ten dele met links en rechts te maken. Het gaat vooral om een culturele tegenstelling. Een geografische analyse laat bijvoorbeeld zien dat het overgrote deel van de tegenstanders van samenwerking met de PVV uit de protestante regio's in het noorden en westen komt.

De strijd in het CDA komt voort uit de twee politieke culturen in Nederland. Het roomse zuiden met een meer autoritaire, communautaire, clientelistische en afwachende cultuur tegenover de ondernemende, liberale, vrijzinnige, egalitaire en tegelijk ook calvinistische, moralistische en spaarzame cultuur van het noorden en westen. Beide hebben hun linker-rechtverlegels. De SP is de linkervleugel van het zuiden, terwijl de zuinige Ab Klink bij de rechtverlegel van het noord-

westen hoort. De SP past meer bij de zuidelijke cultuur, waar men sterker gelooft in sprookjes en sterke leiders, het geld wat makkelijker uitgeeft en minder belang hecht aan eigen verantwoordelijkheid.

In de electorale geografie zien we een samenhang tussen enerzijds CDA-, SP- en PVV-bolwerken en anderzijds gebieden met veel VVD-, PvdA-, D66- en Groenlinks-aanhang. De twee stromingen komen ook duidelijk naar voren als we kijken naar de partijculturen; de geslotenheid bij de eerste drie en de openheid bij de tweede serie.

Kijkend naar cultuur en mensbeeld zou de SP zich veel meer moeten gaan richten op het zuidelijke CDA (van Verhagen) en op de PVV. Zij zou moeten stoppen met het zwart/wit denken over links en rechts en met het geclamaard bij de PvdA. Zij moet erkennen dat PVV- en SP-stemmers vaak dezelfde zorgen delen over globalisering, verloering en sociale zekerheid.

De SP zou een factor kunnen zijn in een sociaal-conservatief kabinet waarin het wereldbeeld 'veilige zorgzame regio' centraal staat. Daartegenover staan dan de Paars-plus partijen als progressief-individualistische tegenhanger, die uitgaan van 'mondiale markt' en 'mondiale solidariteit'.

Josse de Voogd, electoraal geograf.

Iedereen blijft rustig in z'n huurwoning zitten

Marc Calon

De auteur is directeur van Aedes, de vereniging van woningbouwcorporaties. Met het oog op het Kamerdebat van vandaag over dit thema, pleit tegen de nieuwe EU-regels voor toewijzing van corporatiewoningen.

Het braafste jongetje van Europa willen zijn, heeft Nederland weinig goeds gebracht. Kijk maar eens naar de nutteloze en in Europa unieke splitsing van energiebedrijven. De sociale huiving dreigt het volgende slachtoffer te worden van dit syndroom.

90 procent van de corporatiewoningen moet, als het aan de minister ligt, vanaf 1 januari 2011 worden toegewezen aan huishoudens die minder verdienen dan 33 duizend euro. Wanneer die norm niet wordt gehaald, mag de corporatie niet meer goedkoop lenen met een borg van het Waarborgfonds Sociale Woningbouw.

Met een jaarsalaris van circa 34 duizend euro kun je tegenwoordig hooguit 160 duizend euro lenen om een woning te kopen. Kom daar maar eens om in gebieden als Amsterdam, Utrecht, Den Haag, Arnhem, Nijmegen, Tilburg, Breda of Den Bosch.

Kortom: veel regionale huurmarkten gaan potdicht. Mensen die nu een woning van een corporatie huren, blijven zitten waar ze zitten. Je kunt corporaties wel dwingen voortaan alleen nog maar lage inkomens toe te laten, maar zonder doorstroming tussen de huurmarkt en de koopmarkt, krijgen de nieuwkomers aan de onderkant van de huurmarkt geen enkele kans.

Mensen die volgens de nieuwe regels net iets te veel verdienen voor een corporatiewoning kunnen prima terecht op woningmarkten in Zeeland, Noordooost-Groningen of delen van Limburg, redeneert de minister. Dan is het krimpprobleem in die gebieden ook meteen opgelost zeker?

Corporaties moeten in de eerste plaats kwetsbare groepen op de woningmarkt huiven. Maar om die kernaak succesvol uit te kunnen oefenen, moeten mensen die geen steunje in de rug meer nodig hebben ook ergens terecht kunnen.

Den Haag moet de politieke moed opbrengen om de koop- en de huurmarkt dichterbij elkaar te brengen. Stel de invoering van de nieuwe corporatieregels uit en gebruik die tijd om de woningmarkt integraal te hervormen: pak de hypotheekrente-aftrek aan en voer een beperkte huurstijging in. Met een functionerende woningmarkt zijn de Europese regels geen enkel probleem.